

ลิกขติ

เพียรพยายาม ฝึกฝนในการพัฒนาจิตใจและปัญญา
คำว่าศึกษากับปฏิบัติเป็นเรื่องเดียวกัน

ทฤษฎี

ความถือผิด เป็นกิเลส เป็นความเศร้าหมอง
ทฤษฎีเจตสิก ประกอบ ในโลกจิต

เมื่อเกิดความ โลกความต้องการในสิ่งใด ความเห็นผิด
ก็ไปยึดติดในสิ่งนั้น เช่นไปยินดีพอใจในสี ทฤษฎีนั้นก็ไป
ยึดว่าสีนั้นเป็นของเรา เป็นอัตตาตัวตนของเรา
ยินดีพอใจในเสียง ก็ยึดติดในเสียงเป็นต้น
ยินดีพอใจในสิ่งใด ทฤษฎีก็จะไปจับฉวยในอารมณ์นั้น
และไปยึดติด เห็นผิด ในอารมณ์นั้น

เมื่อความยึดติด ความเห็นผิด ในสีเกิดขึ้นแปลว่ามี โมหะปิดอยู่ด้วย

อวิชา ตัณหา อุปาทาน
สัญญาที่เกิดร่วมเป็นทฤษฎีสัญญา
เวทนาที่เกิดร่วมทั้ง โสมนัส หรือ อุเบกขา
สังขารชั้นถัดเกิดร่วมปรุงแต่งมากมาย
วิตกเกิดขึ้นเป็นกามวิตก
วิจารณ์เกิดขึ้นเป็นกามวิจารณ์

เวลาเกิดความ โลกในสิ่งใด ในนั้นมีความรู้ มีความไม่ละเอียด
เกรงกลัวต่ออุปาทาน มีความฟุ้งซ่าน ตัณหาความทะยานอยาก ความ
เห็นผิด สัญญาที่เกิดร่วมเป็นทฤษฎีสัญญา

ทฤษฎีมมนิพพานทิวฉฐิ

ลัทธิว่าด้วย โลกียนิพพานดับทุกขได้ในชาติปัจจุบัน

	<p>เป็นลัทธิว่าด้วย โลกียนิพพาน เชื่อว่าการดับทุกขในชาติปัจจุบัน คือนิพพานอันล้าเลิศ มี ๕ วาตะ</p>
<p>เชื่อว่ากามคุณเป็นนิพพาน</p>	<p>๑. เชื่อว่าสัตว์ที่เป็นกามาวจร ผู้เพียบพร้อมด้วยกามคุณ ๕ เป็นผู้เข้าถึงทฤษฎีมมนิพพาน สามารถดับความทุกข์ความเร่าร้อนได้ การได้เห็นรูปสวย ได้ยินเพราะๆดีๆ ได้กลิ่นหอม รสเลิศ สัมผัสที่ดี การเสวยกามคุณทั้ง ๕ อันเลิศเป็นนิพพาน</p>
	<p>ทำไมจึงเรียกว่า กามคุณ คำว่า คุณะ แปลว่าเครื่องผูก ผูกหุ้มสัตว์ทั้งหลาย ให้ติดอยู่ จมอยู่ ออกจากเครื่องผูกนั้นไม่ได้ มีคุณน้อยแต่มีโทษมาก</p> <p>สัตว์ในกามาวจรภูมิตัดเครื่องผูกเหล่านี้ คิดว่ากามคุณเมื่อได้มาแล้วจะดับความเร่าร้อนได้ เทวดาในเทวภูมิทั้ง ๖ ภูมิ พากัน โลดแล่นท่องเที่ยว เพลิดเพลินในกามคุณเครื่องผูกเหล่านี้ สำคัญว่าเครื่องผูกเหล่านี้เป็นที่ดับทุกข์ในใจของเขา</p>
<p>เชื่อว่าฌานระดับต่างๆเป็นนิพพาน</p>	<p>๒. ผู้ที่เข้าปฐมฌานอยู่เป็นผู้เข้าถึง ทฤษฎีมมนิพพาน ปฐมฌานดับนิวรรณ์ ๓. ทุตติยฌาน ดับวิตกวิจารณ์ ๔. ตติยฌาน ดับปีติ ๕. จตุตถฌาน ดับสุขทุกข์ โทมนัส โสมนัสได้</p>

ศาสนิกทฤษฎีมมนิพพาน หมายถึงนิพพานตามคติของพระพุทธศาสนา หมายถึงนิโรธสมาบัติ เป็นนิพพานโดยตรง พระอรหันต์เห็นว่านิโรธสมาบัติ เป็นนิพพานในปัจจุบันของท่าน ความเห็นแบบนี้เห็นถูกไม่ใช่เห็นผิด

อธิจฺสมุปฺปนฺนทิกฺขณฺนิ

สิ่งทั้งหลายไม่มีเหตุปัจจัย

	<p>บุคคลที่มีความเห็นผิดว่าอดีตและโลกเกิดโดยไม่มีเหตุ เกิดขึ้นเอง ตรงข้ามกับคำว่า ปฏิจฺสมุปฺปนฺน สิ่งที้อาศัยเหตุปัจจัย</p>
ทิกฺขณฺนิกฺกัมมกัมมกัมมกัมม	<p>ตามเห็นสิ่งทั้งหลายด้วยความเห็นที่ไม่ตรงและมีตัณหาอยาก ให้เป็นไปกับสิ่งที่ตนต้องการ</p>
เหตุปัจจัย	<p>อสัญญสัตตพรหม มีอรรถภาพเป็นเพียงรูป ไม่มีนามขันธ์ ๔ คำว่าสัญญาเป็นขันธ์หนึ่งในขันธ์ ๕ อสัญญะ แปลว่าไม่มีสัญญา แต่ไม่ใช่ว่าไม่มีสัญญาเจตสิก ไม่มีเวทนาขันธ์ด้วย ไม่มีสังขารขันธ์และวิญญาณขันธ์ด้วย อจิตตสัตว์ สัตว์ที่ไม่มีจิต ขณะที่ปฏิสนธิ ไม่มีนามขันธ์ ๔ ปฏิสนธิด้วย มีแต่รูปปฏิสนธิ</p> <p>สัตว์เหล่านี้ระลึกชาติแล้วไม่เห็น เพราะในอสัญญสัตตพรหม อายุ ๕๐๐ มหากัป หลังจุติแล้วปฏิสนธิเป็นมนุษย์หรือเทวดา พวกเดียริยระลึกอย่างมากได้ ๔๐ กัป กำลังของฉาน สมาบัติ อภิญญา ไม่สามารถระลึกทะลุอสัญญสัตตพรหมได้ จึงสำคัญว่าสัตว์ทั้งหลายเกิดมาโดยไม่มีเหตุปัจจัย เกิดมา ลอยๆ เห็นว่าอยู่ๆมีนามธรรมรับอารมณ์ขึ้นมาแล้วตาย แล้ว เกิดทันที เป็นอเหตุกวาทะกลุ่มหนึ่ง บุพเพนิวาสานุสสติญาณของพระพุทธเจ้าระลึกทะลุทะลวงได้ จึงทราบเหตุปัจจัย</p>

อสังขยทิฏฐิ ๘

ความเห็นผิดมาจากตัณหาและทิฏฐิ
อตฺตาที่มีรูปยังฺยีน คือความเห็น สัสสตทิฏฐิ เห็นว่าเที่ยง

กลุ่มที่เห็นว่าเที่ยง ก็มีเที่ยงบางอย่างไม่เที่ยงบางอย่าง
บางที่เห็นกระแสของขันธ์หยาบๆที่ไม่เที่ยง
แต่มีกลุ่มที่ลึกลงไป ที่เหมือนชิวะ หรืออตฺตาที่เที่ยง

ประกาศตามตัณหาและทิฏฐิที่เข้าไปเห็น
เป็นตามกำลังของสมาบัติ กำลังของสมาธิ

คำถาม นั่งสมาธิอย่างไรให้ได้ ฌาน

คนที่นั่งสมาธิ ฝึกสมาธิอย่างไรที่ทำให้ฌานสมาบัติเกิดขึ้นได้
ในยุคปัจจุบันต้องถามว่าเรามีเวลาทุ่มเทฝึกฝนใหม่
การทำฌานสมาบัติหลังง่ายมาก ในยุคปัจจุบันที่เรามี
กามคุณทั้งหลาย เพราะสมาธิมีกามคุณเป็นปฏิปักษ์

คนที่จะทำให้สมาบัติเกิดได้ต้องเป็นบุคคลที่ลึกลับ
ถ้าเป็นไปได้ก็ฝึกกุศลศีลให้มีกำลัง
พัฒนาสู่สมาธิที่มีความชาญฉลาดด้วยการมีความเพียรมี
สติสัมปชัญญะในการอารักขาได้อย่างดี

คนเล่นสมถะจะเป็นคนโง่งง่าย เพราะเวลาได้ความ
สงบแล้วมันมีความสุข ถ้ามีใครมาทวนให้ความสุข
ของเราหายไปก็จะเครียดจะเคือง
มีทิฐิ มีอัตตลักษณะในตัวเองสูง เมื่อได้สมาธิแล้วจะ
เป็นคนสอนยากไม่ฟังใคร

คนติดสมาธิ เหมือนกับคนติดเกม เป็นฌานกีฬา
เพลินในสมาธิ สนุกแต่ออกจากกิเลสไม่ได้

ต้องให้สมาธิเป็นสัมมาสมาธิ
ให้มีฐานของกุศลศีลที่ถูกต้อง เป็นไปเพื่อปัญญา

ต้นหาจريت ทฎจฎจฎ

ต้นหาจريت	เป็นกลุ่มยนิตืเพลิตเพลิต หลงใหลมัวเมา ในสุขเวทนา ชอบสุขเวทนา ออยากได้สุขเวทนาหรืออุเบกขาเวทนาที่ประณีต
ทฎจฎจฎ	ติดความเห็น ติดทัศนคติ กายานุบัสสนาสติบฎฐาน และ เวทนานุบัสสนาสติบฎฐาน เป็นพระธรรมคำสอนที่จะกำจัดต้นหาจريت โดยตรง ต้นหาจريتก็มีทฎจฎจฎอยู่เบื้องหลังด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อละต้นหาได้แล้วต้องตามไปละทฎจฎด้วย คนทฎจฎจฎก็เจริญจิตตานุบัสสนา ธัมมานุบัสสนาสติบฎฐานก่อนแล้วจึงต้องไปกำหนดกายานุบัสสนาสติบฎฐานและเวทนานุบัสสนาสติบฎฐานด้วย คนที่เป้นต้นหาจريتมาศึกษาธรรมะ เมื่อต้นหาคลายตัวแล้ว จะกลายเป็นคนทฎจฎจฎ เมื่อเป้นทฎจฎจฎจะเป็นทฎจฎแบบปักเชื้อมั่น ในตัวเอง แก่ยาก หากอยู่ไกลบัณทิตอาจารย์จะกลายเป็นคนปักเชื้อมั่นตัวเอง หัวดี๊ ถ้าอยู่ใกล้ครูอาจารย์ก็จะคลายต่อ ให้คิดให้รอบเพื่อจะทำลายทฎจฎหยาบๆและแกะจนทฎจฎละเอียดหลุด จึงจะเข้าถึงปัญญา เมื่อทะเลายทฎจฎออกไปแล้วก็จะเหลือมานะอย่างละเอียด ต้นหาอย่างละเอียด แต่กลุ่มที่เป้นต้นหาหยาบๆเลยจะยากมาก

คำถาม คำว่าปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรม

<p>ธัมมานุষ্ঠัมมปฏิบัติ ต้องมีโยนิโสมนสิการ โยนิโสมนสิการเกิดได้ ต้องฟังพระสัทธรรม เท่านั้น</p>	<p>การประพาศธรรมสมควรแก่โลกุตตรธรรม การประพาศธรรมน้อยคล้อยตามธรรมใหญ่</p> <p>เริ่มตั้งแต่สรณคมณ์ที่ถูกต้อง ศิลที่ถูกต้อง สมาธิที่ถูกต้อง แล้วพัฒนาปัญญาตั้งแต่ทวิภูมิจิวิสุทธิตั้งจนถึงญาณทัสสนวิสุทธิตั้ง</p> <p>เหตุปัจจัยที่ทำให้ธัมมานุষ্ঠัมมปฏิบัติ คือ โยนิโสมนสิการ เหตุปัจจัยที่ทำให้โยนิโสมนสิการเกิดขึ้น คือ สัทธรรมสวณะ เหตุปัจจัยที่ทำให้สัทธรรมสวณะเกิดขึ้นคือ การคบสัตบุรุษ เหตุปัจจัยที่ทำให้คบสัตบุรุษคือ การอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม เหตุปัจจัยที่ทำให้อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมคือ ปุพเพตตปุญญาตา เหตุปัจจัยที่ทำให้มีปุพเพตตปุญญาตา คือ อตตสัมมาปณิธิ การตั้งต้นไว้ชอบ การตั้งต้นไว้ชอบคือสัมมาทิฏฐิทำให้ได้ปุพเพตตปุญญาตา</p>
<p>พุทธะ เป็นสภาวะไม่ใช่ บุคคล</p>	<p>พุทธะ เป็นสภาวะธรรมที่ตรัสรู้ความจริง และประกาศหลักความจริง นำหมู่กระแสนชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย ให้ออกจากสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ กลับเข้าหาสิ่งที่เป็นประโยชน์</p> <p>เราเข้าถึงทวิภูมิจิวิสุตติได้ เพราะเรามีศรัทธา สัมปราชัยกัตถประโยชน์ และปรมัตถ ประโยชน์ เราเข้าใจสรณคมณ์ เข้าใจศีล ได้ก็อาศัยสัมมาสัมพุทธะ เราออกจากกายทุจริตได้ วาจทุจริตได้ มโนทุจริตได้ก็เพราะพุทธะ เราออกจากมิถยานาณะ ออกจากอภยาณ มิถยานาวัตติ ความปฏิบัติไม่ ต่อเนื่อง อาศัยพุทธะ ธัมมะ สังฆะ เมื่อเราเข้าใจแบบนี้แล้วจึงฝึกตน</p>

บุคคลที่เข้าถึงธรรมะ จะพ้นจากกันดาร คือชาติ ชรา พยาธิ มรณะ

อริยสังฆ หรือ สมมติสังฆ เป็นกัลยาณมิตร เป็นบุคคลที่เป็นแบบอย่างให้เราฝึกตาม บุคคลเหล่านี้
เป็นบุคคลที่ควรรับทักษิณาทาน จะทำให้ผลของทานมีผลมาก มีอานิสงส์มาก เป็นตัวเชื่อมยึดโยง
ให้เราเข้าถึงธรรมะ

พุทธะ ธรรมะ สังฆะ เป็นสภาวะที่ดับวิภวทุกข

คำถาม ท่านจัดสติปัญญา ๔ ตามกำลังของตัณหาและทิฐิด้วยหรือไม่

ต้องยอมรับว่าตัณหาและทิฐิ ล้วนมีกำลังมากทุกขั้นตอน
ท่านไม่ได้จัดตามกำลังของตัณหาและทิฐิ แต่จัดตามความ
หยาบละเอียด ของตัณหาและทิฐินั้น

สังเกตดูการจัดทิฐิเป็น ๓ ระดับ คือทิฐิอย่างหยาบ ทิฐิอย่างกลาง
ทิฐิอย่างละเอียด
เหตุผลแท้ที่จริง ทั้งศีล สมาธิ ปัญญาต้องไปจัดการ
ทิฐิอย่างหยาบก็มีศีล สมาธิ ปัญญาจัดการ แต่ให้ศีลมาอยู่หน้า
ส่วนทิฐิอย่างกลาง มีศีล สมาธิ ปัญญาจัดการ แต่ให้สมาธิมาอยู่ด้าน
หน้า
ส่วนทิฐิอย่างละเอียดต้องให้ปัญญามาอยู่ด้านหน้าเพื่อถอนรากถอน
โคน เป็นต้น แต่ทั้งนี้ต้องใช้ทั้ง ศีล สมาธิ ปัญญา

กิเลสทุกตัว เอาไปจัดเป็น ๓ ระดับได้แบบนี้ และใช้ศีล สมาธิ ปัญญา
มาจัดการปัญหา ไม่สุดโต่ง ต้องใช้ร่วมกัน

การระลึกชาติของปูชน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า สมณพราหมณ์เหล่านั้นผู้มีความเห็นผิด คิดเรื่องเกี่ยวกับส่วนของชั้น ๕ ที่เป็นอดีต เป็นไปตามอำนาจและทิวฏฐิของตน

หมู่สัตว์ทั้งหลายเวลาคิดถึงกระแสชีวิตในอดีตก็คิดด้วยตัณหาและทิวฏฐิ มีตัณหาและทิวฏฐิลูกล่าจับต้อง ไม่สามารถออกจากตัณหาและทิวฏฐิได้

ไม่ว่าจะคิดถึง รูป เวทนา สัญญา สังขาร ก็คิดด้วยตัณหา มานะ ทิวฏฐิ กลายเป็นว่า เมื่อคิดถึงอดีต ตัณหา มานะ ทิวฏฐิ ยังมีกำลังมากขึ้น โลกทิวฏฐิคดสัมปยุตต์ยิ่งชัด พอทิวฏฐิ ตัณหาแข็งแรงขึ้น อวิชชาความมืด บอดย่อมแข็งแรงขึ้น ความไม่ละเอียดเกรงกลัวต่อบาปแข็งแรงขึ้น สัญญาเป็นทิวฏฐิสัญญา เวทนาเป็นทิวฏฐิเวทนา สังขารชั้นอื่นเป็นทิวฏฐิสังขารชั้น ๕ วิทยุณคือจิตเหล่านั้นเป็นทิวฏฐิคดสัมปยุตต์

ชั้น ๕ แทนที่จะเป็นอรัมมณปัจจยแก้สติปัญฐาน กลายเป็นอรัมมณปัจจยแก้ ตัณหา มานะ ทิวฏฐิ ยิ่งคิดระลึกชาติให้ได้ ๔๐ กัปป์ ร้อยกัปป์ ยิ่งหนาแน่นตอกย้ำว่าเป็น อัตตาตัวตน ทิวฏฐินำร่องเรียบร้อยแล้ว

ทฤษฎี ๖๒

ผู้ที่มีความเห็นคิดผิดที่เกี่ยวกับส่วนของชั้น ๕ ที่เป็นอดีตและชั้น ๕ ที่เป็นอนาคตอยู่เนืองๆ อาศัยแล้วซึ่งส่วนแห่งชั้น ๕ ทั้งที่เป็นอดีต ทั้งที่เป็นอนาคต ย่อมประกาศซึ่งสมมติบัญญัติทั้งหลายอันมีประการต่างๆ

สมณพราหมณ์ต่างๆย่อมประกาศทฤษฎี ๖๒ อย่างนี้

ความเห็นผิดอันบุคคลยึดติดแล้วด้วยเหตุผลอันใดอันหนึ่ง เมื่อยึดติดความเห็นแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้ได้คติภพ อันเป็นทุกต้อย่างใดอย่างหนึ่งย่อมเป็นไป

พระพุทธเจ้ารู้จักทฤษฎีทั้ง ๖๒ รู้ด้วยปัญญา รู้ด้วยความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เมื่อเข้าไปรู้อย่างถ่องแท้แล้ว พระพุทธเจ้าจึงไม่เข้าไปยึดติดทฤษฎีเหล่านั้น

ทรงรู้เหตุเกิดแห่งมิจฉาทฤษฎีเหล่านั้น

รู้การดับของมิจฉาทฤษฎีเหล่านั้น

รู้อัสสาทะ รสชาติอร่อยของความยึดติด ทุกแห่งทุกมุม แห่งตลอดทั้งหมด

และทรงรู้ว่าที่นวะ โทษที่ไม่จริงยั่งยืน

ทรงรู้นิสสรณะ ข้อปฏิบัติอย่างไรจึงจะเดินออกจากทฤษฎีเหล่านั้น

ทรงเป็นผู้หลุดพ้นแล้วเพราะไม่ยึดมั่นในสังขารใดๆเป็นไปอยู่